

„பாற் கடலில் வாழும் மீ னானது, அங்கிருக்கும் பாலடைண்ணும் பொருளென்று அறியாதமையினால் அதனை அருந்தாமல் அந்தக் கடலில் வாழும் சிறிய பொருட்களை வருந்தித் தடீ உணவாக உட்கொள்ளும். „பாடசாலடை வகுப்பறையில் சமயபாட வகுப்பில் ஏகாம் பரம் ஆசிரியர் திருவருட்பயனிற்கு விளக்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

இது எல்லாம் எதுக்கு? திருவருட்பயனை மனப்பாடம் செய்ய வேண்டும். அதுக்கு விளக்க உரையும் சொல்ல வேண்டும். அன்று மனதுக்குள் சலித்துக் கொண்டனே. ஆனாலும் அன்று மனப்பாடமும் செய்து கொண்டனே. மடையின் ஒரு ஓரத்தில் என்றாவது பயன்படவேண்டும் என்று பதிந்திருந்த திருவருட்பயன், முகநடலில் வலம் வந்த பொழுது எனது நினவைக்கு வந்தது.

எனக்கு நேரம் கிடத்தால் முகநடலில் நுனிப்புல் மயேப் போவனே. ஒரு தடவை அப்படிப் போன பொழுது, எனக்கு வண்டியவர் ஒருவர் „வள்ளைக்காரி ஒருத்தி என்னமா பரதநாட்டியம் ஆட்கிறாள்“ என்ற கடிற்றுடன் ஒரு இணைப்பைப் போட்டிருந்ததைப் பார்த்தனே. அந்த இணைப்பில் ஒரு வள்ளை இனத்துப் பெண் பரதநாட்டியத்திற்கான உடையுடன் தமிழ்ப்பாடல் ஒன்றுக்கு அபிநயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் அவர் குறிப்பிட்டபடி „என்னமா ஆட்கிறாள்“ என்பதில் எனக்கு உடன்பாடும் இரக்கவில்லை. ஆட்கிறாள் என்பதோடும் விட்டிருக்கலாம். „என்னமா“ என்ற அழுத்தம் எனக்கு அதிகமாகப் பட்டது. இதன் விடயங்கள் ஊர் சிறார்கள் நன்றாக ஆட்வார்கள். அரங்கேற்றங்கள், கலை விழாக்கள் வணக்க நாட்கள் என்று பலவற்றைப் பார்த்திருக்கின்றோமே. அதில் எல்லாம் எவ்வளவு திறமையை எங்கள் பிள்ளைகள் காட்டி இருக்கிறார்கள். ஏன் அவைகளைப் பற்றி நாங்கள் அதிகமாகப் பேசிக்

கொள்ளவில்லை. அவர்களை ஏன் பாராட்டித் தட்டிக் கொடுக்கவில்லை. எங்களை நாங்களே புரிந்து கொள்ளவில்லையா? அல்லது எங்களுக்கு எப்பொழுதும் மற்றவர்கள் செய்வதுதான் திறமையாகத் தெரிகிறதா? மற்றவர்களை பாராட்டுவதோ, வாழ்த்துவதோ தவறு என்று நான் சொல்லவில்லை. தாராளமாகச் செய்யலாம். அது ஒரு நற்பண்பு. என்னும் எங்களை எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதே எனது அவா. எங்களால் வெளிப்படாத தப்புடும் கலகைகளுக்கும் ஒரு ஊக்குவிப்பு வேண்டும். அதை மற்றவர்கள் எங்களுக்கு அதிகமாகத் தர மாட்டார்கள். நாங்களே தர வேண்டும். திருவருட்பயனில் சொல்லப் பட்ட பாறகடல் மீன்களைப் போல் அல்லாமல் நாங்கள் எங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

வள்ளை இனத்துப் பணை வீதியில் நின்று பரதம் ஆடினால் மடக்கில் விரலை வதைத்து அதிசயிக்கிறோம். எங்களில் யாராவது வீதியில் நின்று மறேகத்திய நடனம் ஆடினால் எங்களவர்களின் விமர்சனங்கள் எப்படி இருக்கும்? இந்த எண்ணங்களோடு அன்று முகநூலில் இருந்து வந்து விட்டனே. எனது எண்ணத்தையே அதில் பதிந்திருக்கலாமோ என்று பின்னர் நினைத்துக் கொண்டனே. ஆனாலும் பலர் வந்து „ஆகா..ஓகோ“ என்று அங்கே எழுதியிருந்த பொழுது எனது இந்த எண்ணம் அவர்களுக்கு அதிகப் பிரசங்கித்தனமாகத் தெரியக் கூடும் என்று என்னையே சமாளித்துக் கொண்டனே.

தீபாவளி விடுமுறை. நேரம் கிடத்தது. நுனிப்புல் மயேமீண்டும் போயிருந்தனே. மீண்டும் அதே பழைய கருடிக் கதையான. வள்ளை மாளிகையில் நடந்த „தீபாவளிப் பண்பிகைக் கொண்டாட்டத்தில் ஓபாமாவின் மனைவி இந்தியப் பாடலுக்கு நடனம்“ இணைப்பு ஒன்று இருந்தது. பார்த்து விட்டு சற்று நகர்ந்தனே. „பிரித்தானியப் பிரதமர் டேவிட் கமரூனும் அவரது மனைவி சமந்தா கமரூனும் லண்டன் நீஸனர்கோயிலில் நடப்பெற்ற தீபாவளிப் பிச்சையில் கலந்து கொண்ட காட்சிகள்“ இன்னும் ஒரு இணைப்பு இருந்தது. அவர்கள் எங்கள் கோயிலுக்கு வந்தால் எங்களுக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது சரி. நாங்கள் தவாலயத்துக்குப் போனால் அவர்கள் ஏன் ஆச்சரியப் பட்டார்களே என்கிறார்கள். மீண்டும் திருவருட்பயன் „பாறகடல் மீன்கள்“ நினைவுக்கு வந்தது.

„இலங்கையில் தமிழர்களின் மத, கலாச்சாரங்களுக்கு அரசு வழங்கும் ஆதரவையும், இந்த வறேறு நாட்டில் வறேறு அரசு வழங்கும் ஆதரவையும் தயவு செய்து ஒத்துப்பார்க்கவும்...“ என்று ஒருவர் அந்த இணைப்புக்கு எழுதியிருந்த கருத்து என்னையே சமயபாட வகுப்பில் இருந்து சரித்திர வகுப்புக்கு அழைத்துச் சென்றது.

„திருக்கோணமலை கோணலே வரக் கோயிலைப் பீரங்கிக் கொண்டு தாக்கி அழித்து, அதில் இருந்த கற்களைக் கொண்டே திருக்கோணமலையில் கோட்டையைக் கட்டினார்கள். சாமி கும்பிட்டால், அவர்களால் தண்டிக்கப் படுவோம் என்று எங்கள் முப்பாட்டனார்கள் அஞ்சினார்கள். விரதம் இருக்கப் பயந்தார்கள். விரதச் சோற்றைக் கட்ட அவர்களுக்குப் பயந்து கிணற்றுக்குள் இறங்கி அங்கிருந்து உண்டார்கள். 500க்கு மறே பட்ட கோயில்களை அழித்தார்கள். கொள்ளையிட்டார்கள். கோமாதா என்று கும்பிட்ட பசுக்களை கசாப்புக் கடையில் தொங்க விட்டார்கள்....“ ஈஸ்வரபாதம் ஆசிரியர் சரித்திர பாட வகுப்பில் சொன்னவையே மீண்டும் நினைவில் வந்து மறோதுகிறது.

ஒரு வள்ளையைத் தமிழ் பச்சினால் கை தட்டி ஆராவாரிக்கிறோம். உலகெங்கும் பரந்து

வாழும் நாங்கள் அந்தந்த நாட்டு மொழிகளைப் பசுகிறோம். அவர்களைப் பார்த்து நாங்கள் பெருமபை படுவது போல் எங்களபை பார்த்து அவர்கள் பெருமபை படுகிறார்கள்? தரெயவில்லை. அவர்களில் ஒருவர் தமிழில் பசினால், „எப்பிடி தமிழ் பசுகிறான். எங்களை விட அவனுக்கு எங்கள் மொழியில் நாட்டம். எங்கள் மொழியில் எங்களுக்கு இல்லாத பற்று அவனுக்கிருக்கிறது...” என்று வார்த்தகளை விசிறி அவர்களைப் பெருமபை படுத்துவதற்காக எங்களை நாங்களே சிறுமபை படுத்திக்கொள்கிறோம். நாங்கள் மற்றவர்களை திருப்திப் படுத்துவதிலும், அவர்களைப் பற்றி பெருமபை சசொல் வதிலும் அதிக கவனம் சலுத்துவதால் எங்களை மற்றது விடுகிறோம். எங்களை நாங்களே பாராட்டத் தரெந்து கொள்வோம். பல கலஞர்கள் தங்கள் படபைபுகளை வளிக் கொணர அது பரெதும் உதவும். மலும் பலர் தங்களளை வர்த்துக் கொள்ள அவை உறுதுணையாக இருக்கும்.

எம்மவர்களால் படகைக் கப்பட்ட எவ்வளவோ கதகைகள், கட்டுரகைகள், கவிதகைகள், ஆழமாக சிந்தித்து எழுதப்பட்ட அரசியல் கட்டுரகைகள், விமர்சனங்கள் இன்னும் எத்தனையோ பலன் தரும் விடயங்கள் முகநிலில் கொட்டிக் கிடக்கிறன. கருத்துகள் வகைகவோ, ஆக்க பரவமான களேவிகள் கட்டு தளெந்து கொள்ளவோ ஏன் பகுகிற பகைக்கில் „லகை”குகள் பகோட்டுவிட்டு பகைகவோ ஆட்களைத் தான் காணோம்.

முன்னாள் முதலமைச்சர் சி.என். அண்ணாத்துரை அன்று சசொன்னார், „அறையில் இருந்து கொண்டே, ஆறாயிரம் மலைகளுக்குப் பால் இருக்கும் சீ மையில் ஒலிபரப்பும் வானொலியகை கட்டே்கிறோம். அது அதிசயமாகப் படவில்லை நம்மவர்க்கு. மாரியம்மன் கோயில் பசாரியின் மந்திரம் அதிசயமாகத் தரெகிறது..” இதை ஏன் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் எங்களுக்கு இன்று மரியாவின் பரதநாட்டியமும், கமரபினின் கோவில் தரிசனமும் தானே ஆசசரியமாகத் தரெகின்றன.

- □□□□□□□□□□□□□□

9.11.2013 □□